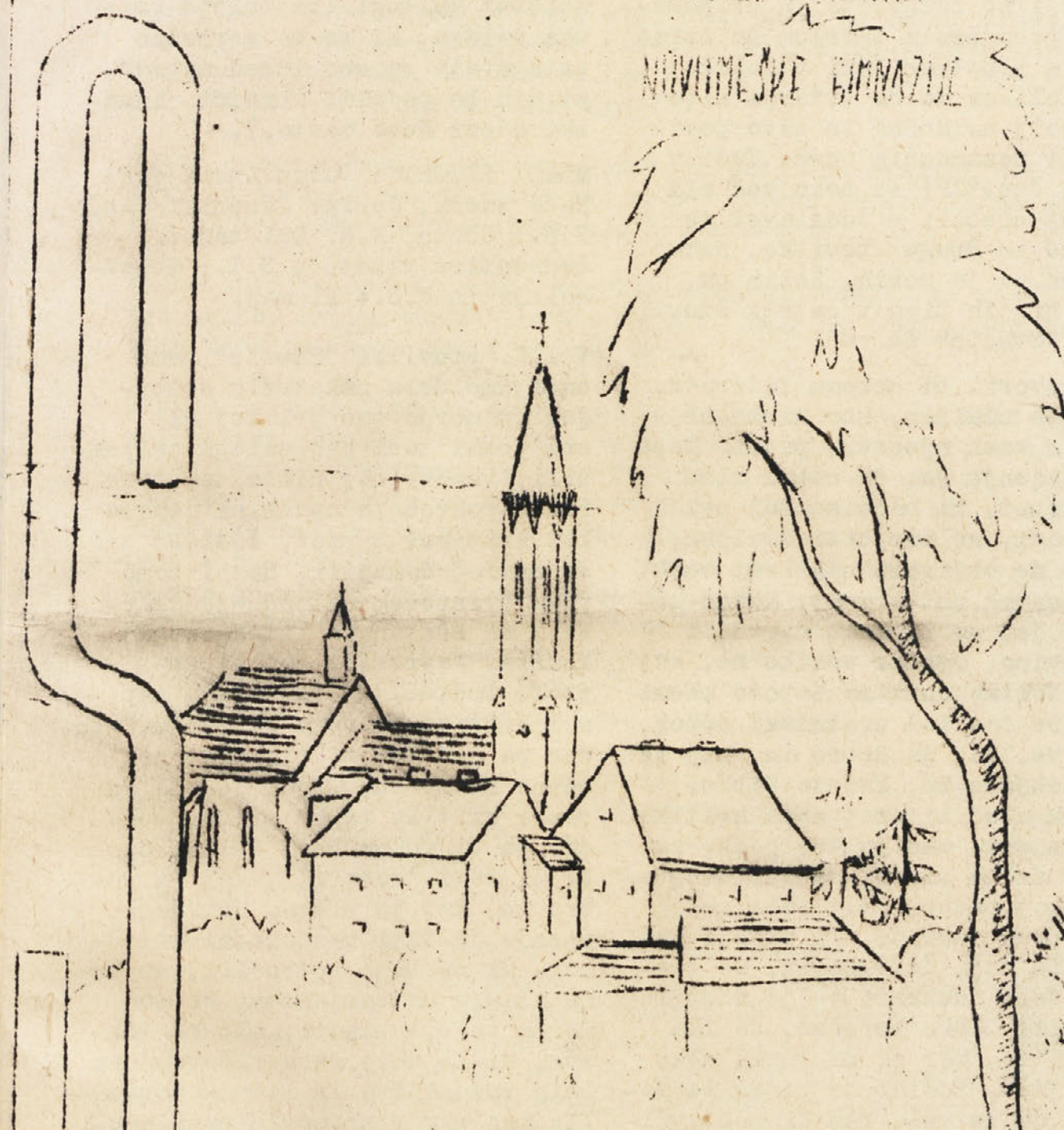

GLASILO DIJAKOV
NOVOMEŠKE GIMNAZIJE

UTEZICA

UREDNIŠKI KOTIČEK

Pred vami, dragi bralci, je tretja številka "Stezič". Skušali smo številko vsestransko številko razgibati in pripomoči posameznim tekstom do izraza z ilustracijami v toliko, v kolikor morda avtorji niso dovolj natančno in živo popisali posameznih scen. Tudi v tej številki se bomo več ali manj srečali s sodelavci iz prve in druge številke, nekaj imen pa je novih. Želim pa, da bi jih bilo v četrti številki "Stezič" še več!

Odgovoril bi nekemu literatu, ki je užaljen, ker nismo objavili vseh njegovih pesmi. Moje mišljenje je, da noben mlad literat, ki hoče nekdaž nekaj pisati, ne sme biti užaljen, ako ne objavimo naenkrat vseh njegovih ustvaritev. Možno sicer je, da bi komu naredili krivico, vendar veliko ne, kajti toliko čuta za lepoto pesmi pa že ima naš uredniški odbor, da ve, kaj je dobro in, kaj je za objavo in, kaj je šibko. Vsak mlad literat mora kritiko sprejeti, ako jo kdo poda, ne pa, da to smatra za žalitev, ali kaj podobnega. Treba se je najprej izučiti, in vedeti kako in kaj, šele potem, ko tvoje delo odobrava večje število ljudi, lahko porečeš, da ima tudi to, kar si napisal, neko veljavo. Dokler pa pišeš še tako, da ne veš, kam bi postavil vejico, ali bi jo sploh napisal, ali bi jo izpustil in prepustil to uredniku, če bo znal ta, pa najbolje, da kritiko sprejmeš z mirno dušo, če je seveda resna, in si rečeš, da drugič tega ne boš napisal!

DANES OBJAVLJAJO:

Slavko Pavlin: Iz Bohinja, J.S.: Zakaj mladini prepovedano?, P. S. Moji najlepši doživljaji v telesni kulturi (najboljša šolska naloga, ki se bo verjetno potegovala za eno izmed nagrad, ki jih bo podelil Okrajni ljudski odbor Novo mesto.),

MLADI LITERAT: Dušan Andoljšek: Naša sreča, Josip: Jesenski čas, N.N.: Očetu, N.N. Qui tacet, consentire videtur, S.T.: Melanholijska in J.S.: 2. maj.

V III. številki "Stezič" samo omenjamo dela nekaterih avtorjev in morda smo pri tej ali oni pesmi tudi kaj malega pripomnili, vendar naj nihče teh tako rekoč podrobnih opazk ne jemlje kot kritiko. S prof. Dodičem smo se namreč domenili, da si bomo vsak prispevek natančneje ogledali na sestankih literarnega krožka. Naprosili smo sicer prof. Dodiča, da bi on sam napisal kritiko Mladega literata, vendar pa nad tem ni bil prav posebno navdušen. Dejal je, da on sicer kritiko lahko spiše, vendar pa bi mnogo bolj želel, da bi mi sami presodili, kaj je dobro in, kaj je slabo. Takšnega mnenja je tudi naš uredniški odbor. Mi se bomo potrudili, da bomo mladim ustvarjalcem, ki so morda začeli pisati, ali pa tisti, ki že dalj časa pišejo, čim bolj razumljivo in lepo dopovedali, kaj nam v njihovih pesmih ugaja in, kaj naj popravijo. Kritika Mladega literata pa je vsekar potrebna, kajti naš odbor vidi, kako si nekateri mladi literati prizadevajo pisati, ne najdejo pa pravega izraza in prijema.

Urednik Jože Sintič

Bohinj, čudovit kraj, kaj ne? Prav tu si je naša organizacija zgradila svojo lastno streho, svoj dom. Kdor ga še ni videl, naj si ne predstavlja moderne stavbe s klubskimi prostori in drugimi udobnostmi. Udobnosti res ni toliko, je pa na pogled mikavnejši kot vsaka moderna zgradba.

Nekaj deset metrov od hotela Podvogel stoji na čistini naš dom. Od tu imaš lep razgled na spodaj ležeče jezero in na gore, ki kot nekak venec obkrožajo bistriško dolino.

Vsako leto je tu cel ducat najrazličnejših tečajev za mladinske voditelje. Želim vam na kratko opisati delo na enem izmed lanskih tečajev, kjer sem bil tudi sam.

Sistem dela se loči od šolskega. Na naših obrazih ni bilo opaziti prisiljenosti, nasprotno vidiš lahko sproščenost, vedrost. Poleg rednih predavanj je bilo še dovolj časa za izlete v bližnje kraje, za družabne in športne igre. Program je bil res pester. Predavanja so bila navadno enkrat dnevno, proti koncu tečaja pa tudi dvakrat na dan. Izbrane so bile take teme, ki so nas po večini zanimale. Najbolj pa smo pokazali zanimanje za aktualna vprašanja, n.pr. Odnosi med Jugoslavijo in SZ. Predaval nam je urednik "Slovenskega poročevalca", Sergej Vošnjak ki nam je podal realno sliko o SZ. Najbolj so bili zanimivi dogodki, ki jih je on sam doživel v tej deželi.

Tudi druga predavanja niso zaostajala v pestrosti. Nekoliko manj so bila za nas zanimiva abstraktna predavanja, n.pr. Sodobne filozofske smeri, Pogled na etiko itd. Ta predavanja niso bila slaba, nasprotno, bila so dobro pripravljena, a žal za naše znanje skoraj malo pretžka.

=====
"Stezič" - glasilo novomeške gimnazije. Izdajata Šolska skupnost in mladinska organizacija. Glavni in odgovorni urednik Jože Sintič, tehnični urednik Tomaž Colarič, ilustrator Pelko Zvone, redakcijski odbor: Jože Gričar - urednik rubrike Šolska skupnost, Slavko Pavlin - urednik rubrike Mladinska organizacija, Sonja Godnik - odgovorna za rubriko Mladi literat. Izhaja dvakrat mesečno, cena izvodu 15 din. Naklada 200 izvodov. Naslov: Uredništvo "Stezič", gimnazija Novo mesto.
=====

MLADINI NEPRIMERNO

Mnogokrat naletimo na letake, na katerih piše: "Mladini izpod 18. leta prepovedano!" ali "Mladini neprimerno", itd. itd. Zakaj nam prepovedujejo take predstave, jaz ne morem razumeti. Ali nas starejši res tako zapostavljajo? Ali je to samo stara fraza, ki jo napišejo pod vsak film, kjer vidimo nekaj več od poljubovanja. Ali se morda starejši ljudje res ne zavedajo, da ve to, kar prikazujejo v filmu, vsak petnajstletni fant, še bolj dekle. Ali je smiselno prepovedovati take predstave? Moje mišljenje je, da jih nima smisla, kajti edini tisti ve, koliko gorja mora prestat nepoučeni. Vzamem naj kot primer film "Primer dr. Laurenta". Pod tem filmom je pisalo: "Mladini izpod 18. leta prepovedano!" In kaj je bilo v tem filmu takega, kar ne bi smel videti nek šestnajstletni fant, ali šestnajstletno dekle; petošolec, šestšolec ali sedmošolec? Sam sem gledal ta film in trdim, da ne bi bilo prav nič hudega, ako bi ta film gledal tudi kdo, ki je mlajši od mene. Pri vratih kina je uslužbenec zadrževal dijake - višješolce in jih povpraševal po starosti. In to mu ni bil zadosten odgovor, ko mu je vprašani odvrnil, da obiskuje osmo gimnazijo itd. Mislim, da je dijak, ki je obiskal ta film, odnesel od njega najmanj tričetrto toliko, kakor od kakšne "indijanke". Ta film je bil poučen, tudi narejen je bil zato, da se bodo ljudje; mladina in ostali, nečesa naučili.

Ali bi bilo več, ali manj mladih obiskovalcev v kinu, ako bi pod naslovom ne pisalo: "Mladini prepovedano!"? Trditi si upam, da ne bi bilo mnogo takih v kinu, katerim film ne bi bil primeren. Morda se nihče ne zaveda, kako vpade v oči, zabranjeno! Vsak si misli, če piše to, da ni za mladoletnike, potem mora biti sigurno nekaj izrednega. Toda premnogokrat se vprašamo, zakaj je film prepovedan, saj je morda namenjen najbolj mladini. In ravno pri "Primer dr. Laurenta" trdim, da sam film ni veliko pomagal odraslim, katerih življenje gre že v zaton. Oni so to opravili, kar so opraviti imeli, in sedaj je na vrsti mladina. Da pa ne bi bilo mladini treba trpeti ravno tako, kot so trpeli naši predhodniki, bi morali priporočati ravno takšne filme, kajti sedaj smo za vse poučnosti še dovzetni, a kasneje, kdo ve, kakšni bomo? Enak primer je bil tudi s filmom "Lukrecia Borgia". Z dvema besedama povedano; zgodovinska snov. Tega tudi v Novem mestu nisem gledal, ker sem se bal, da bi me kasneje ne prijel kateri od profesorjev, ki vneta išče "skrivne" obiskovalca.

O, tudi takih nekaj poznam! Gledal pa sem ga kasneje v Mokro-
nogu. Iz kina sem odšel razočaran. Kaj je bilo v filmu take-
ga? Prav nič! Toda čeravno vem, da je bila cenzura tako ozko-
srčna, da je vse najlepše dele filma izrezala, si lahko mislim,
da v tem filmu ni bilo nič takega, kar bi lahko preplašilo in
pohujšalo petošolca, šestošolca, ali sedmošolca!

Vsi ti ljudje so naši bodoči izobraženci! Zavedajmo se, da bo-
mo mi morda ravno tako prikrivali svojim otrokom skrivnosti,
ki za otroka niso več skrivnosti, ampak nejasni pojmi, ki bi
jih lahko starši razjasnili z nekaj lepimi, pametnimi in iskreni-
nimi besedami, ako nam bodo odgovorni ljudje sedaj prikrivali
to, kar bi nam morali pokazati in nam zamolčali to, kar bi
morali že zvedeti. Ali ne zgleda vse to prepovedovanje, kot
nekakšna sramežljivost pred tem, kar smo ustvarili? Le kako
gleda režiser na svoj film, ako mu cenzura izreže polovico ti-
stih prizorov, v katere je vložil največ truda! Ali je to pra-
vično? Ali je pravično in pametno, da uničujemo to, kar smo s
trudom ustvarili? Čudim se le temu, da se človek tako sramuje
svoje naravnosti. Ako pa se sramujemo svoje naravnosti in, a-
ko se bojimo pokazati in povedati to, kar so nam umetniki
(režiserji, pisatelji) ustvarili, tedaj povijemo svoje sramež-
ljivost v plašč in ji ne pustimo hoditi po zemlji, ako nam je
to mogoče ustvariti!

Ker gre razvoj družbe naprej, mislim, da ni več
umestno prikrivati to, kar ne bi smeli prikriva-
ti in se sramovati stvari, ki so naravne! Vsak
človek - mladoletnik, bo z mnogo večjo pozornost-
jo gledal film, ali kako drugo predstavo in mor-
da bo v njej našel celo to, kar kje drugje ne bi
našel, če bo film prepovedan. To vem sam iz
svojih izkušenj. In vem tudi, kakšen je pogovor
po filmu itd. Zato mislim, da se ne splača več
smešiti pred samim seboj, si prikrivati najnarav-
nejše in najlepše, ampak se mi zdi, da je naj-
pametneje pogovoriti se med sabo in temu, ki ne
razume, obrazložiti brez sluhérnega prikrivanja
in sramovanja.

Moje mnenje je, da se s temi filmi, ki jih prikazujejo v naših
kinodvoranah in ki so mladini izpod 18. leta prepovedani, ne
da pohujšati večino obiskovalcev. V mislih namreč moramo ime-
ti, da s tem prizadenemo zelo velike ljudi, kajti ravno ta sta-
rost je tista, ki jo imajo dijaki V., VI., VII. in VIII. raz-
reda višje gimnazije, oz. po novem I., II., III. in IV. letni-
ka in I., II., III. in IV. letnika učiteljišča. Tu niti ne o-
menjam vseh drugih ljudi, ki bi si morda prav tako želeli ogle-
dati film, ki je prepovedan! Seveda pa tu ne zagovarjam stali-
šča, da lahko neprimerne filme obiskujejo vsi osnovnošolski o-
troci! Toda ta meja - 18. leto starosti - se mi resnično zdi
zelo ponesrečena! No dijaki učiteljišča so naredili bolje, ki,
kolikor ven, so skupno obiskali film "Primer dr. Laurenta".

SPORT

UM

JAZ

N.M.

5. stran "Stezič"

DRVAR

JAJCE

PALE

Kmalu potem, ko sem prišel z dežele v Novo mesto, sem začel zahajati v telovadnico. Minilo je nekaj let in pokazali so se prvi sadovi vadbe. Dolgo časa sem mislil, da sta telovadnica in stadion moja druga dva domova. Nekako v prvi gimnaziji pa je naredilo taborništvo v meni drugo mogočno doživetje. S tovariši sem odhajal na izlete. Tu smo postavljali šotore, pekli krompir, včasih pa tudi palačinke. Najbolj so me vlekli kraji, ki so bili do takrat meni še neznani. Kmalu sem na ta način spoznal doberšen del Slovenije, Dalmacije, skoraj vso Bosno in druge kraje naše domovine.

Lani sem s skupino tabornikov potoval po poteh slovenske delegacije, ki je leta 1943 zastopala nas Slovence na drugem zasedanju AVNOJ-a.

Več dni sem se nestrpno pripravljaj na to dolgo pot. Bolj ko sem si predstavljal kraje, skozi katere bo stopala naša skupina, bolj so se vlekla ure. Irišel je dan odhoda. Lep je bil pogled na skupino, oblečeno v zeleno-rjave hlače in srajce, na hrbtih pa nahrbtniki.

Potovali smo skozi Belo krajino, Liko, se med potjo ustavili na Plitvicah, potem pa krenili v osrčje Bosne, v Jajce.

Ko bom počasi pozabljal kraje, pokrajino in druge zanimive stvari, mi bo verjetno za vedno ostala v spominu pot od Martin Broda do Drvarja.

Nekako ob desetih smo iztopili iz avtomobila. Pred nami je ležala čudovita pokrajina; reka Unec s svojimi slapovi, nad njimi pa visoki na pol goli hribi. Povzpeli smo se na vrh in od tu nadaljevali pot po grebenih proti Drvarju. Pot je bila pušta. Pred nami ni bilo ne dreves, ne vode, ampak samo kamenje. Pot se je vlekla. Hodili smo štiri, pet ur. Vsako uro smo počivali dobrih pet minut. Vse bi še bilo, če bi imeli kaj za pod zob, pa kaj, ko smo vsi mislili, da imamo do Drvarja le tri ure hoda. Po šestih urah smo se spustili v dolino k reki Uni. Upali smo, da bomo vsak čas pri Drvarju. Zopet smo se povzpeli, a Drvarja le ni bilo. Ne vem, kakšna sila nas je vlekla proti cilju. Utrujeni in lačni smo pred seboj zagledali v veliki dolini naselja. Zopet smola! Ravno na nasprotnem koncu te doline je ležalo mesto Drvar. Šele sedaj so nastopili trenutki krize. V sebi smo imeli še nekaj volje, vendar bili smo le preveč utrujeni. Po deseturni hoji smo le prišli na cilj. Samo dobra večerja in zopet je zaživela v nas tista energija, ki smo jo imeli pred tem napornim delom.

Ženske:

Tek na 60 m =

1. Kotnik Marjeta III a - 8,4 sek
2. Goršin Jože III b - 8,8 sek
3. Ganter Majda II a - 8,9 sek

Met krogle:

1. Kotnik Marjeta - 11 m
2. Ganter Majda - 9 m
3. Goršin Jože - 8 m

Skok v daljino:

1. Kotnik Marjeta - 4,15 m
2. Ganter Majda - 3,9 m
3. Ložar Alenka - 3,8 m

Skok v višino:

1. Kotnik Marjeta - 1,45 m
2. Ganter Majda - 1,40 m
3. Polenšek Polona - 1,25 m

Šahovski krožek je letos že v začetku šolskega leta začel z resnim delom. Vsak dan vadimo v VII a razredu gimnazije. Sedaj igramo na gimnaziji razredno turnirje, kateri so priprava za gimnazijsko prvenstvo. V prihodnosti bo v Novem mestu mladinsko šahovsko prvenstvo, katerega se bodo udeležile vse srednje šole okraja Novo mesto. Zmagovalec in verjetno še nekaj najboljših šahistov bodo imeli pravico tekmovali na članskem prvenstvu Novega mesta. Tudi gimnazija bo dala ekipo najboljših šahistov. Vse tekmovanje bo potekalo pod vodstvom OŠZ. Važno za našo organizacijo je to, da se je priključila okrajni šahovski zvezi. Od OŠZ bomo dobili tudi šahovske legitimacije. Na gimnaziji bomo prirejali simultanke in brzopotezne turnirje. Simultanke bodo igrali boljši novomeški šahisti, kot so: Sitar, Škerlj itd. Sitar nam je že obljubil, da bo igral, a sedaj nima časa. Za šah smo dobili sedaj tudi primerno omaro. Za sedaj imamo osem šahov, toda to je še vedno premalo za večje turnirje in tudi plošče so skoro popolnoma uničene. Splošno pa moram reči, da je zanimanje za šah še kar zadostno in upam, da bomo z rednimi vajami dosegli na mladinskem prvenstvu kar lepe uspehe. S sodelovanjem z okrajno šahovsko zvezo se nam nudi možnost dosegati rezultate; kakršno so dosegali nekateri naši dijaki pred leti, ki so sedaj najboljši dolonjski šahisti.

knjave di LITERARI

2. M A J

(I. nadaljevanje)

"Kaj me nič več ne poznaš?" Strmel sem v njo.
 "Gospodična, oprostite! Verjetno ste me s kom zamenjali ... "
 "Tebe, da bi zamenjala? Če po drugem ne, bi te spoznala po dvojni bradi in majhnih očeh ... "
 "Tega si pa res ne bi nikdar mislil!" sem odgovoril, ko me je tako prijateljsko in preprosto vprašala. V odgovor se mi je spet nasmehnila. Nato sva začela računati, koliko časa se že nisva videla. No, in ko sva izračunala, da je med tem preteklo lo let, kar sem ji kričal čez domač plot, da smrklja, frklja itd. in kar mi je ona vrgla čevelj na streho, se nisva prav nič več čudila, da nisva prav nič več poznala drug drugega.

"Presneto, ampak si se popravila ... " mi je kar tako nepremišljeno ušlo z jezika.

"Popravila? To bi lahko rekla kvečjemu jaz zate! Ko sem jaz končala sedmega, si bil ti komaj v tretjem. Sedaj si pravi velikan ... " Čeblljala sva še dalje, obujala spomine itd., ki jih je bilo mnogo preveč, da bi jih lahko povedala vse v eni sapi.

Predstava se je pričela. Toda pred filmom je bila še neka Disneyjeva risanka in tako sva se nemoteno pogovarjala dalje. Opanoval sem njen profil in jo venomer natiho občudoval. Nisem verjel, da se je taka izpopolnjenost rodila skoro malce bebastemu vaškemu krojaču in prav taki ženski, ki pa je bila še zelo grda poleg tega, da je bila že sitna, zoprna in sila vražjeverna ... Imela je magnetičen obraz. Nič na njej si nisem pozabil ogledati, bilo je vse fino,okusno in drago... Tako mi ni ušel drag nakit, niti to, da ima "rep", da ima fine bele roke, da ima čudovit obraz itd. Globoko sem se sklanjal k njenemu obrazu, vonjal par-fum in se z lici, ki so žarela vsa od sreče, dotikal njenih lic. Bil sem najsrečnejši človek na svetu. Takega dekleta nisem imel še nikoli poleg sebe! In kje sem jemal pogum, tudi ne vem!

(nadaljevanje prihodnjič)

QUI TACET, CONSENTIRE VIDETUR

Visoko sem letel,
A v zanosu tal nisem videl;
Spoznal sem prekasno
Ji srca globine
In nizko sem padel.

OČETU

I. Tudi jaz sem imel očeta.
Imel sem ga - veste - imel!
In vzeli so ga,
vzeli, pesjani prekleti;
v tistem prelepem času,
ki se mu pravi maj!

II. Oče!

Prišli so ponoči -
podnevi bilo jih je sram -
in odvlekli te v bujne gozdove Gorjancev,
te z noži mesarili do nezavesti,
in ko za mučenje bil si preslab že -
odjeknil je strel ...

III. Oče!

Čuli ta strel so bujni gozdovi Gorjancev
in kazali mi pot,
ko iskal sem grob
med kamenjem, kostmi še ležečimi,
med belimi črvi gomazečimi ...
In takrat je bil maj.

IV. Oče!

In danes je maj.
Zopet cveto bujni gozdovi Gorjancev
in šepečejo povest mi,
kot znancu - razodevajo greh.
In slišal sem strela odjek.

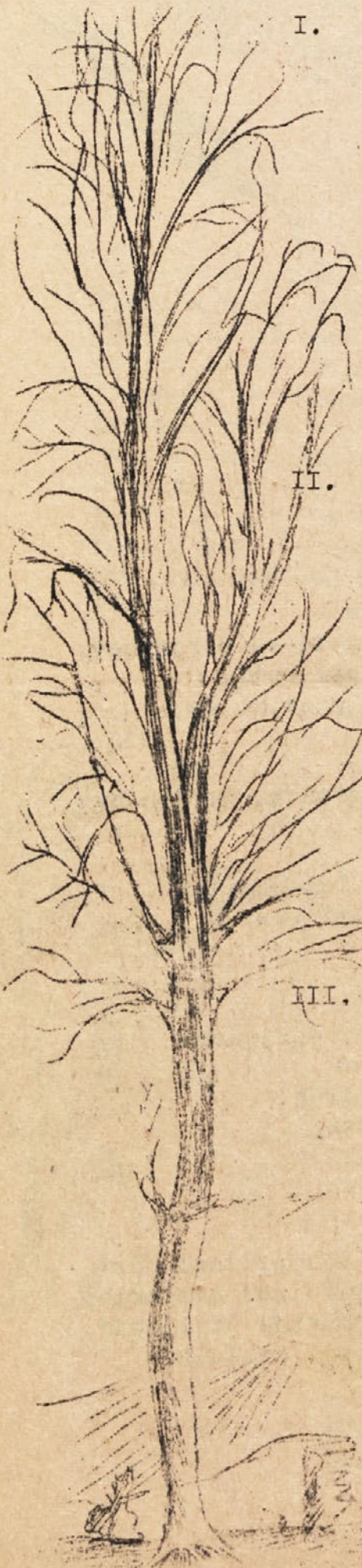
S. T.

MELANHOLIJA

Tih jesenski večer ...
Rahlo mi dož šumi,
kapljice v okno udarjajo,
v meni spomini se dvigajo

Kje si, o, tisti prelepi čas!
Čas brezskrbnih iger otroških,
čas, brez spoznanja življenja,
čas - brez misli otožnih.

Josip: JESENSKI ČAS

I. Jesen je že,
čas dolbe srce,
ko gledam čerjave,
ki v daljo lete.
Spomini žive,
globoko so v srcu zaprti,
jesenske steze,
rumeni so vrti.
Povešam oči,
v žep stiskam roke,
gledam v te dni,
ki mrki beže mimo nad,
ki vrnejo se morda šele
na pomlad ...

II. Takrat, ko mlad
sem gnal se preko trat,
podil se z mulci,
se zabaval, gnal norčije,
počenjal druge vragolije,
takrat, zakuril ogenj sem gorak,
ki segal daleč je v nebo.
A glej! prišel je oblak,
z njim veter, ki mi je odnesel svet,
oganj je ugasnil,
iskre več ne segajo v nebo,
a kraj, ki sem ljubil ga tako,
je zdaj preklet,
ker v njem me človek ne pozna,
ko grem domov,
v svet tuj tujec se podam ...

III. Zdaj tu sem,
in, kadar je mrzlo,
ne vem, kako bi si pomagal,
skoro da bi že omagal,
a glej! sonce svetló
posijalo je v srce, mračno
je noč razjasnilo,
srce je našlo srce,
to me je potolažilo ...
Zdaj neznana moč me greje,
v srcu je topló,
vse se meni smeje, smeje,
ali glej, novó hudó...

IV. Sreča prava je le kratka,
 nje so dnevi lepi šteti,
 zdaj iščem spet srce zvestó,
 ki moglo bi me ogreti,
 ker spet mi v duši je hladnó.
 Komú naj zdaj v oko uprem oko,
 da sreča spet bo sladka ...
 Nisem to v ljubezni vzel,
 kar vzel sem vedno kot pastir;
 žarek ognja,
 ki srce mi je ponovno ogrel...

Andoljšek Dušan: NAŠA SREČA

Mračilo se je, ko sem se vračal preko trga domov. Bilo je po dežju in hladneje kot sicer. Pri stojnici sem si kupil vročih kostanjev in počasi korakal po pločniku. "Pavliha, Tovariš, Pravica! Kupite! Pavliha, Tovariš, Pravica..." in nato so se mi zvrstile pred očmi te podobe.

Ležal sem v postelji. V sobi je bilo tiho, le od časa do časa je zastokal bolnik ob oknu. Včeraj so ga operirali. Z očmi sem nekajkrat obletel sobo, ko sem opazil, da se vrata počasi in tiho odpirajo. Tudi ostali so že opazili in oči vseh v sobi so bile uprte v isto smer. Kdo neki je, ki tako nalahko odpira vrata? Vrata so se širom odprla. Na pragu je stala starejša žena v črnem, v zamazanem krilu, v temni obnošeni jopici in črni ruti, izpod katere so gledali osiveli lasje, s košaro, polno časopisov pod roko. Počasi je stopila proti sredini sobe in se ogledala po posteljah. Pogledala je potem košaro in s hripavim, utrujenim glasom rekla: "Poročevalec, Pravica, Pavliha!" Sedla je v košaro in trojico časopisov dvignila nad glavo. Zopet jih je spustila in obmolnila. Kako bedno in obupano je izgledala! Gube na obrazu so se zdele globlje, oči so nas žalostno gledale. "Mar ne boste kupili?" "No, pa mi dajte Pavliho!" sem se oglasil. Kot da bi ji sonce posijalo na obraz! Ustnice je preletel nasmešek, oči so bolj živahno pogledale. Naglo in uslužno je stopila k postelji in ponudila časopis. Plačal sem. Rekla nam je še, da ima danes slab dan, nihče ji ne kupi. "Že imam", reče vsak, ko ponuja. Povsod je že bila, pa ne gro in ne gre. Že več slabih dni ima zapovrstjo. Da, v dobrih dneh dobi pri prodaji tudi 50, 100 dinarjev. Da, da, 50, 100, čisto res.

Zdrznil sem se in zavedel, da še vedno stojim in jo gledam. V zadregi sem stopil mimo nje. Spomnil sem se, da sem nekje bral, da smo ljudje lahko srečni, ker živimo. Res, kako smo le srečni! Mi, ljudje!

